

CENTRE CATALA

BUTLLETI MENSUAL D'INFORMACIO PER ALS SOCIS

ANY II ABRIL 1953

PINTO A GOBERNADOR, 143-A. — Telèfon 94.320.

No. 13

DOS ASPECTES DEL NOSTRE NOU ESTATGE SOCIAL

PORXO DEL PATI D'ENTRADA

GALERIA QUE DONA AL JARDI

RUIXIMS D'ABRIL

I.—**CARAMELLES.** — Per a nosaltres catalans, en aquest mes, hi ha plugim, olor de roses, cant d'amor, i amor de pàtria. Es cert que fora de l'abril també plou i no pas poc, que admirem altres flors i altres tonades, i que tot l'any tenim enyorança. I fins reconeixem de bon grat que el març s'emporta la culpa i l'abril la fruita. Però ara que a Catalunya el març marçot s'ha convertit en abril gentil, la trista Quaresma en Pasqua florida, la venteguera en ventijol, la borrasca en borrim, volem sentir la fragància humida de les roses, el cant penetrant de les caramelles, i un patriotisme més arrapat encara.

Arriba la Pasqua Florida, que és l'esclat de la primavera en els camps i en els cors. Tot dringa, tot es renova, tot és amarat d'una llum novella en la natura. Els ruijats de l'abril fan encara més tendre el verd de les arbredes i de les prades; el cel sembla esbandit i ens mostra un blau més clar i net. En tots els vilatges i masies es matava el xai, es feien les "mones de pasqua", s'iniciaven les fontades i els aplecs. De nit sortien les "caramelles" a fer les seves rondes d'amor i de cants, precedides per senyeres barrades, i portant al darrera les cistelles enflocades, que brandaven de finestra a balcó, curulles d'ous, aviram,

botifarres, pernills i ampolles de vi ranci.

I mentre evoquem totes aquestes coses, sembla que oim cantar als cors d'En Clavé:

"Cert que és un fer turment
el mal d'absència.

Cert que és un fer turment
l'enyorament".

II.—**ANIVERSARIS.** — Han passat vint-i-dos anys d'aquell abril que havíem saludat com inicial de la primavera més prometedora de la nostra vida política. Han passat vuit anys d'un altre 14 d'abril en què es va fundar el Centre Català de Caracas, sota la prestigiosa presidència de N' August Pi i Sunyer. Ara fa un any que apareixia aquest Butlletí. Enguany ens troba atrafegats, i també —per què no dir-ho?— amb l'aigua fins al coll, en el canvi de local social que assenyala una nova etapa en l'estirada a saltabarrancs del nostre Centre Català. En tot això que és tan gran per a nosaltres, els anys es compten per abril com en les noies tendres. I és precisament per aquests fets que, en contínua canícula, ens és donat de sentir la primavera.

14 d'abril català, primavera gerda, que esdevingué estiu sufocant, tardor eixorca i

hivern gèlid, però que esperem retornarà fresca i joiosa com una rosa encesa d'abril, i com un cant d'amor i d'alegria de Pasqua Florida.

14 d'abril del nostre Centre de Caracas que, en aquest seu VIII aniversari, sent renovar-se la saba i es veu amb coratge de fer un vaitot de creixença. Sempre el progrés de la nostra entitat ha anat acompanyat d'un engrandiment del seu local. Quan el president Dr. Joan Bofill va fer donar un tomb decisiu al Centre, va començar per buscar un local més ampli i adient. Quan el president Simó i Piera va voler donar una gran volada al nostre Casal, va traslladar-lo d'antuvi a una casa més senyorial. El present canvi de domicili representa, de la mateixa manera, una millora important, un gran esforç col·lectiu, una vida social més activa; arribar a major d'edat en una casa de noble aparença, de gran capacitat i amb un jardí magnífic. Aquest any 1953, en què es celebraran els Jocs Florals a Caracas, passarà com una fita cabdal de la nostra entitat patriòtica.

Si la nostra associació ha anat millorant de residència: de falta de local a una habitació, d'una cambra a una sala, i d'un saló a un jardí; voldríem que el mateix avenç significués en la nostra labor patriò-